

СВІТАНКОВЕ

Ти прокинешся, як світатиме.
Шумно в місті і спів птахів —
Голоси, що звучать питаннями:
Чи достатньо? Чого хотів?

Може, ніч і майстерна звабниця,
Рани ранку і твердість скель.
Як нам прагнути досконалості,
Коли тіло таке крихке?

СЛАБКСТІ

У тенетах сліпої ніжності
Десь заховано гострий ніж.
Значить, так нам судилось вирости,
Щоб впізнати себе з-поміж.

Я й не думав, щоб опиратися
Тим вогням, що в твоїх очах,
У знанні своїх справжніх слабкостей
Вільні ті, що про них не мовчать.

БАЖАННЯ

Нескінченність наївна в своїй простоті,
Неповторна в своїй печалі.
Тож, коли ти вже маєш усе, що хотів,
Цього виявляється мало.

І якщо це гонитва, то знати б, за чим,
Якщо втеча — тоді від чого?
Тільки втомлений янгол на твоїм плечі
Всідаючись, звішує ноги.

ЛАСТІВКА

Ось тобі, моя ластівко, мікрофон,
Може, комусь не чути, що ти вже поруч,
Може, хтось ще не знає, що рівно вчора
Ти обрала купе і місце, вокзал й вагон.

До чого, хтось скаже, ластівці поїзди,
Навіщо, спитають, пташечці мікрофони?
Та в мене на пальці вузлик, а на долоні
Написано нерозбірливо: вір і жди.

ПРО ВЕСНУ

Ось уже й ця весна, і вона, бачиш, ближче і ближче,
Проростає крізь тебе корінням незірваних трав.
Її вперте гілля пробиває розмерзлі горища,
Щоб загоїти наші серця від отриманих травм.

Ось уже ця весна, що несеться й захоплює в танець,
Ніби щось їй відомо про нас, хоч і знаю, що ні.
Необачно проста, як неждана непрохана радість,
Як знайоме обличчя в відкритому навстіж вікні.

БЕЗСОННЯ

Говорити посеред ночі —
Ще не значить не бути почутим.
Тож заплющуєш міцно очі,
Ніби це допоможе заснути.

Відкриваються навстіж вікна,
Розквітає в кімнату вишня,
І тебе обіймає вітер,
Так, наче ви найближчі.

ЗУСТРІЧ

Чи тікає земля з-під ніг,
Чи біжу так до тебе я:
Коли танув останній сніг,
Під ним було твоє ім'я.

Коли падав останній дощ,
Обіцяв, що усе мине.
Я не чую своїх підошв,
Знай-бо, вітер несе мене.

САУНДТРЕК

Нагадай мені пісню, якою закінчиться фільм,
Пожовтілий уривок твоїх і моїх кінохронік.
Осипаються вишні так рясно, мов сиплеться сіль,
Відкидаючи натяки навіть на вдавану скромність.

Заспівай мені пісню, яку ще ніхто не співав,
Вибиваючись з ритму, не знаючи слів і мотиву.
Хай везе нас у вечір якийсь випадковий трамвай,
І у заході сонця ми будемо знову красиві.

ЗВ'ЯЗОК

Як трапляється досить часто, нова весна
Надає нам великий простір для сподівання.
Забувається з часом все: і світанки, і імена,
Хай би все, що було між нас, не було останнім.

Як натягнеться струнко відстань, мов тятива,
Нанизай тоді моє серце, мов намистину.
Якщо матимеш раптом сумнів в моїх словах —
Я з тобою аж від розп'яття й до воскресіння.

НА КІНЕЦЬ КВІТНЯ

Як бує розквітчане місто,
Відчайдушно каштаниться вгору,
Коли серцю стає раптом тісно,
В твоїх грудях, мов в темній коморі.

Ось воно вже стрибає дитячо,
Проти правил дорожнього руху,
Хаотично, мов гумовий м'ячик,
Об бруківку вдаряючись глухо.

І, вдихаючи зайвого цвіту,
Набираючи більше повітря,
Ти стоїш тепер навстіж відкритий,
Проводжаючи ще один квітець.

ГРОЗА

Б'ються дзвони, мов тарілки,
Перехожі втрачають слух,
Аж у вікнах тремтять шибки,
Поїзди припиняють рух.

Хрипне джаз дощового дня,
Тихне ринви старої блюз.
Так сміється до нас весна
Першим громом земних спокус.

РЕЧІ, ЯКІ Я ЛЮБЛЮ

Речі, які я люблю більше, ніж потрібно,
Обернуться проти мене колись печаллю.
Якщо все має дві сторони — вірну і хибну,
То десь поміж ними є прірва для ідеалів.

Речі, які я люблю більше, ніж потрібно,
Надто крихкі й тендітні, мов ранні квіти,
Пахнуть дощем у травні чи свіжим хлібом,
Деякі з них похмурі, якісь — привітні.

Деякі з них не хочуть, щоб їх любили,
Тож, коли я за них тримаюсь, я роблю вибір.
А коли залишають шрами, то не на тілі,
Речі, які я люблю більше, ніж потрібно.

БАЛКОН

Я стояв тепер на балконі,
Як почалась нізвідки злива.
Твої очі були бездонні,
І щеміло щось в грудях зліва,

І нічого не стало треба,
Ні сьогодні, ні вчора, завтра,
Лиш з тобою би, чи про тебе
Можна було отак мовчати.

ПЕРЕДЛІТО

Нехай це вже майже літо:
Босоніж і по воді
Іду, щоб тебе зустріти.
Ми будемо молоді.

Ми будемо все ще гарні,
Ми будемо, як були.
Нехай це ще буде в травні,
Як вишні вже відцвіли.

ПОШУКИ

Це буде звичайний день, але дивний сум
Тобі покладе на плечі холодні руки.
На все мало б бути місце: і на красу,
Й на майже нестерпний біль відчуття розлуки.

Навряд хтось візьме на себе дрібний твій гріх —
Не знати, що буде після, що буде завтра.
Спокуса раптових змін і чужих доріг,
Каштанова заметіль і бузкові хмари.

Це буде не перший дощ, але перший грім
Застрягне в тобі колючкою від троянди,
Щоб стати глухим звучанням неповних рим:
У пошуках свого червня немає зради.

ТРАВНЕВЕ

Що ти знаєш про дощ надвечір
Десь за тиждень фіналу травня?
Петрикор і низькі октави,
Випадковий, такий безпечний.

Під яким, мов не знаєш втоми,
По калюжах без парасолі,
Ніби вперше, і як ніколи
Безтурботно біжиш додому.

Під яким все мине до завтра,
Змокне одяг, та не надовго,
Що ти знаєш про дощ? Нічого,
Бо нічого й не треба знати.

ЗАПРОШЕННЯ

Я не знав, як назвати червень,
Але в нього вже є ім'я.
Всіх запрошено на вечерю,
Якщо ти, то, мабуть, і я.

Нам з тобою не в'януть квіти,
Нам з тобою горять вогні.
Нас запрошено цього літа,
Тільки ж ти не відмов мені.